

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 24 stycznia 2018 r. *

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny znak towarowy FITNESS – Oddalenie wniosku o unieważnienie

W sprawie C-634/16 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 7 grudnia 2016 r.,

Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowany przez M. Rajh, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

European Food SA, z siedzibą w Drăgănești (Rumunia), reprezentowana przez adwokat I. Speciac,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Société des produits Nestlé SA, z siedzibą w Vevey (Szwajcaria), reprezentowana przez A. Jaeger-Lenz i S. Cobet-Nüse, Rechtsanwältinnen, oraz A. Lambrechta, Rechtsanwalt,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), prezes izby, C.G. Fernlund, J.C. Bonichot, S. Rodin i E. Regan, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wyduje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 września 2016 r., *European Food/Euipo – Société des produits Nestlé (FITNESS)* (T-476/15, EU:T:2016:568, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd ten stwierdził nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 czerwca 2015 r. (R 2542/2013-4) (zwanej dalej „sporną decyzją”), wydanej w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między *European Food SA* a *Société des produits Nestlé SA*.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 2868/95

- 2 Zasada 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. 2005, L 172, s. 4) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2868/95”) stanowi:

„Wniosek do Urzędu o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie na podstawie art. 55 rozporządzenia zawiera:

[...]

- b) w przypadku podstaw, na których oparty jest wniosek:

[...]

- iv) wskazanie stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych na poparcie tych podstaw;

- 3 Zasada 40 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Właściciela [unijnego] znaku towarowego powiadamia się o każdym wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie uznanym za wniesiony. Jeżeli Urząd uzna wniosek za dopuszczalny, wzywa właściciela [unijnego] znaku towarowego do przedstawienia swoich uwag w terminie wyznaczonym przez Urząd.

2. Jeżeli właściciel [...] nie przedstawia żadnych uwag, Urząd może orzekać w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia na podstawie dowodów, jakimi dysponuje.

3. Urząd powiadamia wnioskodawcę o każdej uwadze właściciela [unijnego] znaku towarowego i wzywa go, jeżeli uważa to za konieczne, do przedstawienia odpowiedzi w terminie określonym przez Urząd”.

- 4 Zasada 50 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia stanowi:

„1. Jeżeli nie postanowiono inaczej, przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją, która wydała decyzję, od której wnosi się odwołanie, stosuje się *mutatis mutandis*, do postępowania odwoławczego.

W szczególności jeżeli odwołanie dotyczy decyzji podjętej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, art. 78a rozporządzenia nie ma zastosowania do terminów ustalonych zgodnie z art. 61 ust. 2 rozporządzenia.

W przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba [odwoławcza] ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów zgodnie z postanowieniami rozporządzenia i niniejszych zasad, chyba że izba [odwoławcza] uzna, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody zgodnie z art. 74 ust. 2 rozporządzenia”.

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009

- 5 Artykuł 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie [...] znaku towarowego [Unii Europejskiej] (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), zatytułowany „Względne podstawy odmowy rejestracji”, stanowi w swym ust. 1:

„1. Nie są rejestrowane:

[...]

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;

c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;

[...]”.

- 6 Artykuł 41 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„W terminie trzech miesięcy od daty opublikowania zgłoszenia [unijnego] znaku towarowego może być wniesiony sprzeciw wobec rejestracji [unijnego] znaku towarowego, na takiej podstawie, że znak nie może być zarejestrowany na mocy art. 8[...].

[...]”.

- 7 Zawarty w sekcji 3 tytułu VI tego rozporządzenia, zatytułowanej „Podstawy unieważnienia”, art. 52, zatytułowany „Bezwzględne podstawy unieważnienia”, stanowi:

„1. Nieważność [unijnego] znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:

a) w przypadku gdy [unijny] znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7;

b) w przypadku gdy zgłaszający działał w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia znaku towarowego.

2. W przypadku gdy [unijny] znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d), nie można jednakże stwierdzić jego nieważności, jeżeli w wyniku jego używania uzyskał on po jego rejestracji odróżniający charakter w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany.

[...]”.

8 Artykuł 57 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje, że:

„W trakcie rozpatrywania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie Urząd wzywa strony, tak często jak jest to konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub Urząd”.

9 Artykuł 60 rozporządzenia nr 207/2009, zawarty w tytule VII, zatytułowanym „Odwołania”, przewiduje:

„Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji”.

10 Artykuł 63 tego rozporządzenia, zatytułowany „Rozpatrywanie odwołań”, stanowi w ust. 2:

„W trakcie rozpatrywania odwołania izba odwoławcza wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawiania w terminie wyznaczonym przez izbę odwoławczą uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub izbę”.

11 Artykuł 76 zatytułowany „Badanie przez Urząd stanu faktycznego z urzędu”, który jest zawarty w sekcji 1, zatytułowanej „Przepisy ogólne”, tytułu IX tego rozporządzenia, zatytułowanego „Procedura”, przewiduje:

„1. W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia.

2. Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

12 Artykuł 78 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„1. W każdym postępowaniu przed Urzędem środki udostępniania i pozyskiwania dowodów obejmują:

- a) przesłuchanie stron;
- b) żądanie przedstawienia informacji;
- c) przedstawienie dokumentów i materiału dowodowego;
- d) przesłuchanie świadków;
- e) opinie biegłych;
- f) pisemne oświadczenia, dokonywane pod przysięgą lub potwierdzone, lub mające podobny skutek na mocy ustawodawstwa państwa, w którym sporządzono takie oświadczenie”.

Okoliczności powstania sporu

- 13 W zaskarżonym wyroku Sąd ujął przedłożone mu okoliczności faktyczne, które zapoczątkowały spór, w następujący sposób:
- „1 W dniu 20 listopada 2001 r. interwenient, [Société des produits Nestlé SA], dokonał w [EUIPO] zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia [nr 207/2009].
 - 2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, było oznaczenie słowne FITNESS.
 - 3 Towary, dla których dokonano zgłoszenia, należą do klas 29, 30 i 32 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:
 - klasa 29: „mleko, śmietana, masło, ser, jogurty i inne produkty spożywcze na bazie mleka; substytuty produktów mlecznych, jajka, galaretki, owoce, warzywa, preparaty proteinowe do spożycia przez ludzi”;
 - klasa 30: „zboża i preparaty zbożowe; płatki zbożowe gotowe do spożycia; zbożowe płatki śniadaniowe; artykuły spożywcze na bazie ryżu lub mąki”;
 - klasa 32: „woda niegazowana, woda mineralizowana lub gazowana, woda źródłana, woda mineralna, woda aromatyzowana, napoje owocowe, soki owocowe, nektary, lemoniady, napoje gazowane i inne napoje bezalkoholowe, syropy i inne preparaty do wyrobu syropów oraz inne preparaty do wyrobu napojów”.
 - 4 W dniu 30 maja 2005 r. zgłoszony znak towarowy został zarejestrowany jako unijny znak towarowy pod numerem 2470326 dla towarów wskazanych w pkt 3 powyżej (znak zwany dalej »spornym znakiem towarowym«).
 - 5 W dniu 2 września 2011 r. skarżąca, [European Food], wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie prawa do spornego znaku na podstawie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) tego aktu.
 - 6 W dniu 18 października 2013 r. Wydział Unieważnień oddalił w całości wniosek o unieważnienie prawa do znaku.
 - 7 W dniu 16 grudnia 2013 r. skarżąca wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.
 - 8 Decyzją z dnia 19 czerwca 2015 r. (zwaną dalej »zaskarżoną decyzją«) Czwarta Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie.
 - 9 Izba Odwoławcza stwierdziła, że w ramach postępowania o unieważnienie prawa do znaku ciężar dowodu w zakresie nieposiadania przez sporny znak towarowy charakteru odróżniającego lub posiadania przez niego charakteru opisowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 spoczywa na wnoszącym o unieważnienie. Dodała, że datą właściwą, do której powinny odnosić się wszystkie dowody, jest dzień dokonania zgłoszenia spornego znaku towarowego, czyli 20 listopada 2001 r. Ponadto w jej ocenie, zważywszy, że chodziło o niedrogie towary konsumpcyjne, właściwy krąg odbiorców wykazywał niższy od przeciętnego poziom uwagi.

- 10 Co się tyczy podnoszonego charakteru opisowego, Izba Odwoławcza uznała, że większość dowodów przedstawionych przed Wydziałem Unieważnień pochodziła z okresu po dacie właściwej lub dotyczyła terytorium Rumunii przed przystąpieniem tego państwa do Unii Europejskiej. Jeżeli chodzi o wyciągi ze słowników dotyczące wyrazu „fitness”, stwierdziła ona, że w odczuciu konsumentów w 2001 r. wyraz ten nie opisywał żadnej nieodłącznej cechy rozpatrywanych towarów. Uznała ona, że dla omawianych towarów wspomniany wyraz jest sugestywny i wywołuje luźne skojarzenia. W rezultacie jej zdaniem dowody przedstawione przed Wydziałem Unieważnień nie były wystarczające, by wykazać opisowy charakter spornego znaku towarowego.
- 11 Ponadto szereg dowodów przedłożonych Izbie Odwoławczej po raz pierwszy został przez nią odrzucony i pozostawiony bez uwzględnienia. W tym zakresie Izba Odwoławcza zastosowała w drodze analogii zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia [nr 2868/95] w związku z zasadą 37 lit. b) ppkt (iv) tego aktu.
- 12 Izba Odwoławcza uznała również, że ponieważ treść wyrazu »fitness« wywołuje skojarzenia i jest niejednoznaczna, jest on zdolny do identyfikowania towarów, do których odnosi się sporny znak towarowy, jako pochodzących od interwenienta, a zatem do odróżniania tych towarów od towarów innych przedsiębiorstw. W rezultacie stwierdziła ona, że skarżąca nie wykazała braku charakteru odróżniającego tego znaku”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 sierpnia 2015 r. European Food wniosła skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji.
- 15 Na poparcie swojej skargi European Food przedstawiła trzy zarzuty, dotyczące, po pierwsze, odmowy uwzględnienia dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą, po drugie, charakteru opisowego spornego znaku towarowego, i po trzecie, braku charakteru odróżniającego wspomnianego znaku.
- 16 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji i orzekł, że EUIPO ma pokryć swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez European Food.

Żądania stron przed Trybunałem

- 17 W swoim odwołaniu EUIPO wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku oraz
 - obciążenie European Food kosztami postępowania.
- 18 European Food wnosi do Trybunału o:
 - oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95

Argumentacja stron

- 19 Zarzut pierwszy dzieli się w istocie na cztery części.
- 20 W części pierwszej tego zarzutu EUIPO utrzymuje, że Sąd błędnie wskazał w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że rozporządzenia nr 207/2009 i nr 2868/95 nie zawierają przepisów, które ustanawiałyby termin do przedstawienia dowodów w kontekście wniosku o unieważnienie prawa do znaku z powodu istnienia bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji.
- 21 Chociaż nie ma żadnego wyraźnie zdefiniowanego uprzednio terminu przewidzianego w rozporządzeniu nr 207/2009 i nr 2868/95, EUIPO przysługuje jednakże zgodnie z art. 57 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 i zasadą 40 rozporządzenia nr 2868/95 kompetencja do ustalenia terminów w ramach środków organizacji postępowania.
- 22 W konsekwencji przyznana EUIPO na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 możliwość niewzięcia pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie, ma zastosowanie zarówno do terminów ustalonych bezpośrednio w rozporządzeniu nr 207/2009 i nr 2868/95, jak i tych ustalonych przez EUIPO w ramach środków organizacji postępowania.
- 23 Ponadto rzeczony artykuł ma zastosowanie do wszystkich rodzajów postępowań przed EUIPO i nie ustanawia w konsekwencji żadnego rozróżnienia między postępowaniami w sprawie sprzeciwu a postępowaniami w sprawie unieważnienia prawa do znaku.
- 24 W części drugiej omawianego zarzutu EUIPO twierdzi, że Sąd błędnie orzekł w pkt 57 i 58 zaskarżonego wyroku, że wobec braku terminów, których należy przestrzegać, dowody mogły zostać przedstawione w dowolnym momencie, w tym na etapie odwołania.
- 25 W części trzeciej zarzutu pierwszego EUIPO podkreśla, że zakres zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 nie jest ograniczony do postępowań w sprawie sprzeciwu, ponieważ przepis ten nie określa charakteru przedmiotowego postępowania. Koncentrując swe rozważania na zasadzie 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, który odsyła wyraźnie do postępowań w sprawie sprzeciwu, Sąd naruszył zasadę ustanowioną w akapicie pierwszym omawianego przepisu, zgodnie z którą jeżeli nie postanowiono inaczej, przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją, która wydała decyzję, od której wnosi się odwołanie, stosuje się *mutatis mutandis* do postępowania odwoławczego. W związku z tym art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ma również zastosowanie w kontekście postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku.
- 26 Wreszcie w ramach części czwartej zarzutu pierwszego EUIPO twierdzi, że zaskarżony wyrok pozbawia izbę odwoławczą uprawnienia, które zostało jej przyznane w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. W tym względzie EUIPO utrzymuje, że dopuszczalność wszelkich uzupełniających dowodów przedstawionych przed Wydziałem Unieważnień, po zamknięciu pisemnego etapu postępowania, uzależniona jest od skorzystania przez Wydział Unieważnień z uprawnień dyskrecyjnych przyznanych w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

- 27 Zdaniem EUIPO, mając na względzie terminy ustalone przez Wydział Unieważnień i aby umożliwić European Food udzielenie odpowiedzi na stan faktyczny i argumenty przedstawione przez Société des produits Nestlé, Izba Odwoławcza miała obowiązek skorzystać z przysługujących jej na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 uprawnień dyskrecjonalnych, aby zdecydować, czy należało wziąć pod uwagę przedstawione po raz pierwszy przed nią dowody. Tymczasem EUIPO podkreśla, że po dokonaniu dogłębnej analizy wszystkich istotnych w sprawie okoliczności Izba Odwoławcza stwierdziła, że odpowiednie dowody nie były ani dodatkowymi, ani uzupełniającymi, lecz jedynie nowymi i w związku z tym niedopuszczalnymi dowodami.
- 28 W konsekwencji Izba Odwoławcza nie miała obowiązku wzięcia pod uwagę dowodów związanych z podstawą unieważnienia, zważywszy, że dowody te nie zostały przedstawione w odpowiednim terminie w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku.
- 29 European Food kwestionuje argumentację EUIPO.

Ocena Trybunału

- 30 W części pierwszej i drugiej zarzutu pierwszego, które należy rozpatrzyć łącznie, EUIPO utrzymuje, po pierwsze, że Sąd błędnie stwierdził w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że rozporządzenia nr 207/2009 i nr 2868/95 nie zawierają przepisów, które ustanawiałyby termin do przedstawienia dowodów w kontekście wniosku o unieważnienie prawa do znaku z powodu istnienia bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, oraz po drugie, że Sąd naruszył prawo w pkt 57 i 58 zaskarżonego wyroku, orzekając, że wobec braku terminu do przedstawienia dowodów w kontekście wniosku o unieważnienie prawa do znaku z powodu istnienia bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji dowody mogły zostać przedstawione w dowolnym momencie, w tym na etapie odwołania.
- 31 Zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 207/2009 po rejestracji znaku towarowego jako unijnego znaku towarowego prawo do tego znaku może zostać unieważnione, na wniosek przedstawiony w EUIPO, w określonych okolicznościach, zwłaszcza w sytuacji gdy ten znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7 tego rozporządzenia. Wniosek ten zgodnie z zasadą 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95 powinien zawierać wskazanie stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych na jego poparcie. Ponadto zgodnie z art. 57 i 78 rozporządzenia nr 207/2009 w trakcie trwania tego rodzaju postępowania EUIPO wzywa strony, tak często jak jest to konieczne, do przedstawienia w wyznaczonych im terminach ich uwag i może również podejmować decyzje w przedmiocie środków dowodowych, wśród których figuruje przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów”.
- 32 Z przepisów tych wynika, że chociaż w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku opartego na bezwzględnych podstawach odmowy rejestracji nie ustalono żadnego terminu na złożenie wniosku o unieważnienie rejestracji znaku towarowego, w przeciwieństwie do tego co zostało przewidziane w art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie sprzeciwu wobec rejestracji znaku towarowego w oparciu o względne podstawy odmowy rejestracji, zgodnie z brzmieniem którego sprzeciw może zostać wniesiony w terminie trzech miesięcy, to jednak w kontekście postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku został ustalony termin do przedstawienia dowodów lub taki termin może zostać ustalony przez EUIPO w ramach jego kompetencji w zakresie organizacji postępowania.
- 33 W konsekwencji Sąd naruszył prawo poprzez potwierdzenie w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że rozporządzenie nr 207/2009 nie zawiera żadnego przepisu ustanawiającego termin do przedstawienia dowodów. Niemniej z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że jeśli uzasadnienie wyroku Sądu wskazuje na naruszenie prawa Unii, lecz sentencja tego wyroku jest uzasadniona z innych względów prawnych, odwołanie należy oddalić (wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 34 Właśnie z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W szczególności Sąd nie oparł stwierdzenia nieważności spornej decyzji na istnieniu terminu do przedstawienia dowodów, lecz na fakcie, iż Izba Odwoławcza błędnie zadecydowała, że nie należało uwzględnić przedłożonego przed nią po raz pierwszy materiału dowodowego z uwagi na jego opóźnione przedstawienie.
- 35 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi EUIPO, iż Sąd orzekł w pkt 58 zaskarżonego wyroku, że art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95 nie oznacza, że przedłożone po raz pierwszy przed izbą odwoławczą dowody powinny być uznane przez tę izbę za przedstawione z opóźnieniem.
- 36 Następnie z orzecznictwa wynika, że żadna zasadnicza przyczyna związana z charakterem postępowania toczącego się przed izbą odwoławczą czy też właściwością tej instancji nie stoi na przeszkodzie temu, by w celu rozpatrzenia wniesionego do niej odwołania izba ta uwzględniła przedstawione po raz pierwszy w stadium postępowania odwoławczego okoliczności faktyczne czy dowody (wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 49).
- 37 W dodatku z art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że wskutek wniesionego do niej odwołania izba odwoławcza może wykonywać kompetencje przysługujące instancji, która wydała zaskarżoną decyzję, a zatem jest zobowiązana w tym kontekście dokonać ponownej i całkowitej oceny odwołania pod względem merytorycznym, zarówno pod kątem okoliczności faktycznych, jak i prawnych (wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 57).
- 38 Jak wynika z art. 63 i 78 rozporządzenia nr 207/2009, aby rozpatrzyć co do istoty odwołanie, które do niej wpłynęło, izba odwoławcza wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawienia w wyznaczonym im przez nią terminie uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub izbę i może również podejmować decyzje w przedmiocie środków dowodowych, wśród których figurują przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów. Takie przepisy ukazują, iż możliwe jest wzbogacenie podstawy faktycznej sporu na różnych etapach prowadzonego przed EUIPO postępowania (wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 58).
- 39 Z pewnością w pkt 60 i 61 wyroku z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162) Trybunał podkreślił, że art. 59 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), którego treść jest identyczna z treścią art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, który określa przesłanki wniesienia odwołania przed izbą odwoławczą, nie odnosi się do przedstawiania stanu faktycznego lub dowodów, lecz jedynie do przedłożenia w terminie czterech miesięcy pisemnego stanowiska przedstawiającego podstawy odwołania, a zatem nie można go interpretować jako przyznającego osobie wnoszącej takie odwołanie nowy termin celem przedstawienia okoliczności faktycznych i dowodów na poparcie jej sprzeciwu.
- 40 Niemniej nie można wywodzić z wyroku z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162), że każdy dowód przedstawiony przed izbą odwoławczą należy traktować jako opóźniony we wszystkich okolicznościach.
- 41 Z jednej strony należy stwierdzić, że w odróżnieniu od niniejszej sprawy sprawa, która zakończyła się wyrokiem z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162) dotyczyła postępowania w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji znaku towarowego. Zgodnie zaś z zasadą 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 w sytuacji gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba odwoławcza ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów. W tym zatem kontekście dowody przedstawione przed izbą odwoławczą są uznawane za opóźnione, choć niemniej mogą, w konkretnym wypadku, być brane pod uwagę zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

- 42 Z drugiej strony, bez uszczerbku dla specjalnej zasady mającej zastosowanie do postępowań w sprawie sprzeciwu, przewidzianej w zasadzie 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, zawsze można przedstawić dowody w odpowiednim czasie po raz pierwszy przed izbą odwoławczą, w zakresie, w jakim dowody te zmierzają do zakwestionowania uzasadnienia przyjętego przez Wydział Unieważnień w zaskarżonej decyzji. Dowody te są zatem bądź dowodami uzupełniającymi w stosunku do tych przedstawionych w instancji przed Wydziałem Unieważnień, bądź dowodami, które dotyczą nowej okoliczności, na którą nie można było się powołać w trakcie tej instancji.
- 43 W dodatku należy podkreślić, że do strony, która po raz pierwszy przedstawia dowody przed izbą odwoławczą, należy uzasadnienie przyczyn, z powodu których dowody te zostały przedstawione na tym etapie postępowania, oraz wykazanie braku możliwości ich przedstawienia w instancji przed Wydziałem Unieważnień.
- 44 Wreszcie jak zostało wskazane w pkt 38 niniejszego wyroku, dowody przedstawiane po raz pierwszy przed izbą odwoławczą mogą zostać wtedy przedstawione na wniosek tej izby jako środki dowodowe i w wyznaczonym stronom terminie.
- 45 Wynika z tego, że Sąd słusznie orzekł w pkt 58 zaskarżonego wyroku, że dowody przedstawione po raz pierwszy przed izbą odwoławczą nie muszą być we wszystkich okolicznościach uznawane przez tę izbę za przedstawione z opóźnieniem.
- 46 Należy zatem oddalić część pierwszą i drugą zarzutu pierwszego.
- 47 W części trzeciej zarzutu pierwszego EUIPO utrzymuje, że zaskarżony wyrok narusza prawo z uwagi na to, iż w pkt 60 tego wyroku zostało stwierdzone, iż zakres zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 ogranicza się do postępowania w sprawie sprzeciwu.
- 48 Należy podkreślić w tym względzie, że o ile zasada 50 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2868/95 zawarta w tytule X, zatytułowanym „Odwołania”, ustanawia regułę, zgodnie z którą przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją, która wydała zaskarżoną decyzję, stosuje się *mutatis mutandis* do postępowania odwoławczego, o tyle akapit trzeci tegoż przepisu stanowi przepis specjalny, wprowadzający odstępstwo od tej zasady. Ten przepis specjalny jest właściwy dla postępowania odwoławczego od decyzji Wydziału Sprzeciwów i określa regulację obowiązującą przed izbą odwoławczą w odniesieniu do faktów i dowodów przedstawionych po upływie terminów ustalonych lub określonych w pierwszej instancji (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2013 r., Rintisch /OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 28).
- 49 W konsekwencji Sąd słusznie orzekł w pkt 60 zaskarżonego wyroku, że ten przepis specjalny zawarty w zasadzie 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 nie ma zastosowania w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku opartego na bezwzględnych podstawach unieważnienia.
- 50 Wynika z tego, że trzecią część zarzutu pierwszego należy oddalić.
- 51 W części czwartej zarzutu pierwszego EUIPO twierdzi, że zaskarżony wyrok pozbawia izbę odwoławczą uprawnień, które zostało jej przyznane w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, do dokonania oceny, czy po raz pierwszy przedstawione przed nią dowody mogą zostać wzięte pod uwagę.
- 52 Ta argumentacja EUIPO opiera się na błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku.
- 53 Z pkt 66 zaskarżonego wyroku nie wynika bowiem, że EUIPO nie mogła skorzystać ze swych uprawnień dyskrecyjnych, lecz że izba odwoławcza naruszyła prawo poprzez uznanie, iż nie należało brać pod uwagę dowodów przedstawionych po raz pierwszy przez European Food przed izbą odwoławczą ze względu na ich opóźnione przedstawienie.

- 54 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 EUIPO może nie brać pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.
- 55 Z brzmienia tego przepisu wynika, iż co do zasady – z zastrzeżeniem odmiennych przepisów – przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony jest możliwe także po upływie terminów na ich przedstawienie określonych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 207/2009 oraz że uwzględnienie przez EUIPO takich przedstawionych z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów absolutnie nie jest zakazane (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 42).
- 56 Z omawianego brzmienia wynika jednak również wyraźnie, że takie opóźnione przedstawienie okoliczności faktycznych lub dostarczenie dowodów nie może przyznać stronie, która je przedstawiła, bezwarunkowego prawa do tego, by te okoliczności faktyczne lub dowody zostały uwzględnione przez EUIPO. Uściślając bowiem, że EUIPO „może” w takim przypadku nie wziąć pod uwagę takich okoliczności faktycznych i dowodów, art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/209 przyznał EUIPO szeroki zakres swobodnego uznania przy podejmowaniu decyzji – z zastrzeżeniem przedstawienia uzasadnienia w tym względzie – co do tego, czy takie okoliczności faktyczne i dowody winny zostać wzięte pod uwagę (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 43).
- 57 Należy podkreślić, że uwzględnienie przez EUIPO przedstawionych z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów może być uzasadnione, w sytuacji gdy EUIPO uważa, po pierwsze, że okoliczności przedstawione z opóźnieniem mogą na pierwszy rzut oka posiadać znaczenie dla wyniku toczącego się przed nim postępowania, i po drugie, że stadium postępowania, w którym ma miejsce takie opóźnione przedstawienie, i okoliczności z nim związane nie stoją na przeszkodzie temu uwzględnieniu (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 44; z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 38).
- 58 Zatem ewentualne uwzględnienie wspomnianych dowodów uzupełniających nie stanowi w żadnym razie „korzyści” przyznanej tej czy innej stronie postępowania, a powinno być jedynie rezultatem skorzystania w sposób obiektywny i uzasadniony ze swobodnego uznania przysługującego EUIPO na mocy rzeczoności art. 76 ust. 2 (wyrok z dnia 26 września 2013 r., Centrotherm Systemtechnik/OHIM i centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, pkt 111).
- 59 Wynika stąd, że część czwartą zarzutu pierwszego należy również oddalić.
- 60 W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na zaburzeniu równowagi w uprawnieniach procesowych stron oraz naruszeniu zasad ekonomii procesowej i dobrej administracji

Argumentacja stron

- 61 EUIPO utrzymuje, że zaskarżony wyrok zaburza równowagę w uprawnieniach procesowych stron w postępowaniach inter partes przed EUIPO i jest sprzeczny z zasadami ekonomii procesowej i dobrej administracji w zakresie, w jakim strony mogą zdecydować o nieprzedstawianiu dowodów lub uwag lub zachowaniu pewnych argumentów na później w ramach „taktyki niestaranego działania lub działania na zwłokę”.

- 62 European Food w odpowiedzi twierdzi, że zarzut drugi jest bezpodstawny i że opiera się na zwykłych spekulacjach, bez najmniejszego odniesienia do jakiegokolwiek właściwego przepisu prawa.

Ocena Trybunału

- 63 Zgodnie z art. 168 ust. 1 lit. b) i art. 169 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem odwołanie powinno dokładnie określać kwestionowane części zaskarżonego wyroku oraz argumenty na poparcie żądania jego uchylenia, gdyż inaczej odwołanie lub dany jego zarzut są niedopuszczalne (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Telefónica i Telefónica de España/Komisja, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 29).
- 64 Trybunał orzekł również, że należy oddalić jako oczywiście niedopuszczalny zarzut ograniczający się do ogólnych stwierdzeń i niewskazujący dokładnie tych punktów zaskarżonego wyroku, w których miano się dopuścić naruszenia prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Telefónica i Telefónica de España/Komisja, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 30).
- 65 Tymczasem zarzut drugi odwołania nie odnosi się specyficznie do punktów zaskarżonego wyroku, lecz ogranicza się do przedstawienia jego ogólnej krytyki, bez wskazania punktów, w których dopuszczono by się naruszenia prawa. Taki zarzut należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.
- 66 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że odwołanie powinno zostać w części odrzucone, a w części oddalone.

W przedmiocie kosztów

- 67 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 68 Ponieważ EUIPO przegrało sprawę, a European Food wniosła o obciążenie go kosztami postępowania, należy obciążyć je kosztami postępowania odwoławczego.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w części oddalone.**
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Podpisy